
Vaishnavadarshanam A Brief Study of Vaishnava Doctrine

वैष्णवदर्शनानां द्विमात्रपरिशीलनम् २

Document Information

Text title : Vaishnava Darshanam, a brief study 2

File name : vaiShNavadarshanam.itx

Category : misc, article, pradIptakumArananda

Location : doc_z_misc_general

Author : (Copyright) Pradipta Kumar Nanda, Kendrapara, Orissa pknanda65 at gmail.com

Transliterated by : Pradipta Kumar Nanda pknanda65 at gmail.com

Proofread by : Pradipta Kumar Nanda

Acknowledge-Permission: (Copyright) Pradipta Kumar Nanda

Latest update : June 27, 2022

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

November 5, 2022

sanskritdocuments.org

वैष्णवदर्शनानां द्विजमात्रपरिशीलनम् २



लेखकः - नन्दप्रदीपकुमारः

विभागमुખ्य उपाचार्यः सर्वदर्शनविभागः

श्रीजगन्नाथसंस्कृतविश्वविद्यालयः, श्रीविहारः, पुरी

शोधसारः-

अस्माकं सुरभारती संस्कृतभाषा अतीव मधुरा, भावगम्भीरा, सरला, सर्वांगपूर्णा सर्वासां भाषाणां जननीति निर्विवादमेव । अस्यां भाषायामुपनिबद्धाः सर्वा आर्यसंस्कृतयः सर्वज्ञानपरंपरा इति सर्वे विद्वत्तल्लज स्वीकुर्वन्ति । संस्कृतभाषायां वैदिकज्ञानपरंपरा, वेदांगज्ञानपरंपरा, श्रौतज्ञानपरंपरा, स्मार्तज्ञानपरंपरा, धर्मशास्त्रज्ञानपरंपरा, पौराणिकज्ञानपरंपरा, दार्शनिकज्ञानपरंपरा, साहित्यज्ञानपरंपरा, सामाजिकज्ञानपरंपरा, भौतिकज्ञानपरंपरा, वैज्ञानिकज्ञानपरंपरा, औत्तिसिकज्ञानपरंपरा, नैतिकज्ञानपरंपरा, मनोवैज्ञानिकज्ञानपरंपरादयः अन्ये बहुपरंपरा दरीदृश्यन्ते । तेषु तेषु परंपरातः सारभूता काश्चिद्दार्शनिकपरंपरा वरीवर्ति । तासु दार्शनिकपरंपरासु भक्तिवादीया-वैष्णवीय-धाराविषये किमपि संक्षिप्ततथ्यं प्रकाशयामीति मे मतिः । सर्वादौ दर्शनशब्दार्थो विवक्ष्यते ।

दर्शनम्

“दृशिर् प्रेक्षणे” इत्यस्माद्धातोरनुबन्धलोपे “ल्युट् थ” (१) “करणधिकरणयोश्च” (२) इत्याभ्यां सूत्राभ्यां करणे भावे थ ल्युटि “युवोरनाकौ” (३) इत्यनादेशे “कृत्तद्धितसमासाश्च” (४) इति प्रातिपादिकत्वात् सु प्रत्यये “अतोऽम्” (५) इत्यनेन सोरमि “दर्शनम्” इति पदं निष्पद्यते । तत्र दर्शनीयं वस्तु संसारः आत्मतत्त्वञ्च । अपरपक्षे दृश्यमानस्य संसारस्य किं तावत्तात्त्विकस्वरूपमिति दर्शनशब्दार्थो बोध्यः । यद्वा संसारे कोऽलं कुतः आयातः देहपाते कुत्र गच्छामि किमधुना मम कार्यमित्यादीनि सर्वाणि आत्मसाक्षात्काररूपं दर्शनमिति विवक्ष्यन्ते मनिषिणः । “आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः” (६) इत्यत्र दृश्यते ज्ञायते परमतत्त्वमत्र मुष्यतयाऽभिप्रेयते दर्शनशब्देन ।

तदर्शनं द्विविधम् । आस्तिकनास्तिकभेदेन । अस्ति परलोके ईश्वरे वेदे च मतिर्यस्य स आस्तिकः । तद्विपरितो नास्तिकः । न्याय-वैशेषिक-सांख्य-योग-वेदान्त-मीमांसाः षडास्तिकाः स्वीकृताः । बौद्ध-जैन-यार्वाकाः षड् नास्तिकाश्च विख्याताः ।

विषयोपक्रमः

सर्वान्तर्यामिनोऽभिलवोकाधिष्ठातुरानन्दकन्दस्य सखिदानन्दस्य सर्वेश्वरस्य श्रीजगन्नाथस्य श्रीहरेः सत्तामधिगन्तुं यद्यपि अजस्रपत्न्या स्थिरीकृत्यते विद्मद्भिस्तथापि अनपायिन्या भक्त्या भक्तः अथिरमेवानन्दधनं भगवन्तमुपलभ्य कृतकृत्यो जायते । तथाऽ श्रुतिः- “विज्ञानधनानन्दधनासखिदानन्दैकरसे भक्तियोगे स तिष्ठति” इति । मोक्षसाधनोपायेषु प्रसिद्धेषु योगज्ञानकर्मभक्तिषु भक्तिरेव सर्वश्रेष्ठा प्रतिपादिता । स्मृतिरपि- सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज । अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुच्य ॥ (भगवद्गीता-१८/६६) इत्यत्र त्वां निश्चितबुद्धिमन्तं सर्वपापेभ्यः सर्वधर्माधर्मरूपभन्धनेभ्योऽहं नूनं मोक्षयिष्यामीति अर्जुनं प्रति भगवतः समुपदेशः स्पष्टः । ईश्वरदर्शनहेतोः भक्तिरत्यावश्यकी । मन्मतीनामत्यल्पशक्तीनामल्पायुषां य मनुष्याणां मनसः प्रसादाय यितप्रशान्तये परमानन्दप्राप्तये भक्तिरहितः कश्चन सुगमो मार्गो नास्ति । सुतरां सर्वसाधनसङ्गा समर्पणात्मिका भक्तिर्गरीयसी वरीयसी च । तथा हि भगवता वासुदेवेन- मां य यो व्यभियारेण भक्तियोगेन सेवते । स गुणान् समतीत्यैतान् ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ अपि च तत्र- भक्त्या मामभिजानाति यावान् यश्चास्मि तत्पतः । ततो मां तत्पतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम् ॥ (भगवद्गीता १४/२६,१८/५५) इति भगवदनुग्रहद्वारा अेव सकलपुरुषार्थसिद्धिर्यस्मात् तस्मात् कर्मयोगो ध्यानयोगो ज्ञानयोगो वा अन्यो वा यः कश्चित् स सर्वोऽपि भक्तिद्वारेणैवार्थकरो भवेन्नान्यथा । इत्यत्र कर्मयोग-ध्यानयोगयोः रहस्यं भक्तियोगोक्तः । श्रीमद्भागवतं तु श्रीकृष्ण-परब्रह्मणोरभेदो मनुते । ब्रह्मसूत्रेषु प्रतिपादितं ब्रह्म, श्रीमद्भगवद्गीतायां वर्णितः पुरुषोत्तमः, श्रीमद्भागवते चित्रितः श्रीकृष्णश्चेति भिन्नाः प्रतीयमाना सन्तोऽपि त्रयो वस्तुतः एकमेव तत्त्वमास्ते । यथोक्तं भागवते- वदन्ति तत्त्वविदस्तत्त्वं यज्ज्ञानमद्रयम् । ब्रह्मेति परमात्मेति भगवानिति कथ्यते ॥ (१/२/११) औपनिषदा अद्वैतवादिनो मुष्यतत्त्वं ब्रह्मरूपेण कथयन्ति । योगविशारदास्तु परमात्मशब्देन परिचिन्वन्ति । भक्तास्तु सखिदानन्दस्वरूपं तत्त्वं भगवानिति गायन्ति । भक्तानां मतानुसारं वासुदेव-जगन्नाथ-नायायण-श्रीकृष्ण-गोविन्दप्रभृतीनि नामानि पर्यायवाचकानि भवन्ति, नान्यथा । यद्यपि परमार्थज्ञानेन श्रुव-भगवतोऽभेदस्तथापि व्यवहारदृशा भेद अवेति निश्चप्रयम् । श्रुवः सेवको मायायुक्तो भगवान् सेव्यो मायामुक्त इत्यनयोः भेदः । भक्तः कदापि मुक्तिर्नेच्छति । भक्तस्य कृते मुक्तेरपेक्षया भक्तेरेव प्राधान्यमिति वैष्णवीयसिद्धान्तः । यथोक्तं भागवते- सावोक्यसार्थिसामीप्यसाङ्घैकत्वमभ्युतः । दीयमानं न गृह्णन्ति विना मत्सेवनं जनाः ॥ (भा०उ/२६/२३) भगवत्सेवा व्यतिरिक्तं मुक्तिमपि तुच्छमिति मन्थमानस्य भक्तस्य कृते नूनमेतादृशो भक्तियोगः परमपुरुषार्थो वरीवर्ति । अेतस्मात्कारणात् भक्तिमतसमर्थिनानां वैष्णवानां मतानि संप्रति प्रवेदयिष्यामि ।

वैष्णवलक्षणम्-

तत्र नारदपञ्चरात्रादि आगमोक्तविधिना विष्णुमन्त्रगृहितारो वैष्णवाः । विष्णुपूजनरताः । ते य रामकृष्णनारायणविष्णुवादिशब्दब्रह्मसमर्थयन्तः नामरूपचिन्तनपरायणा भवन्ति । वैष्णवलक्षणं तु

-

“परमापदमापन्नो हर्षे वा समुपस्थिते ।

नैकादृशीं त्येज्धेस्तु यस्य दीक्षास्ति वैष्णवी ॥

विष्णवर्षिताभिलायारः स ङि वैष्णव उच्यते ॥ (७) षति । षड् विधा वैष्णवा विद्यन्ते । तेषु द्वैतवादिमध्वाचार्य आद्यः । अनेन पूर्णप्रज्ञ भाष्यं विहितम् । द्वितीयो वेदान्तपारिजातसौरभकर्ता निम्बार्कचार्यो द्वैतादद्वैतसमर्थकः । तृतीयो विशिष्टाद्वैतवादी रामानुजाचार्यः श्रीभाष्यकर्ता । यतुर्य अर्जुभाष्यकर्ता वल्लभाचार्यः शुद्धाद्वैतवादी । पञ्चम औपाधिक भेदाभेदवादी भास्कराचार्यः भास्करभाष्यकर्ता । षष्ठः श्रीचैतन्यमहाप्रभुः । अचिन्त्यभेदाभेदसमर्थकः । अत्र बलदेवविद्याभूषणस्य गोविन्दभाष्यं प्रसिद्धम् । अत्रेष्वां मतानि प्रदर्श्यन्ते कुमशः ।

पाञ्चरात्रमतम्-

तत्रादौ पाञ्चरात्रे ब्रह्मणो नारायणस्य सगुण-निर्गुणभेदेन रूपद्वयं प्रसिद्धम् । ज्ञान-शक्ति-औश्चर्य-बल-भीर्य-तेजसि षड्गुणाः । तद्गुणविग्रहवान् वासुदेवः । लक्ष्मीः भगवत आत्मभूता शक्तिः । सृष्ट्यारम्भे क्रियाशक्ति-भूतिशक्तिभेदाभ्यां द्विधा विभक्ता । जगद्गुणात्मकः संकल्पः क्रियाशक्तिरिति परिचिता । जगद्रूपेण परिचिताऽऽ भूतिशक्तिरित्युच्यते । यथोक्तम्-
क्रियाभ्यो योऽयमुन्मेषः स भूतिपरिवर्तकः ।

लक्ष्मीमयः प्राणरूपो विष्णोः संकल्प उच्यते ॥ (८) षति । लक्ष्म्या अनुग्रहेण विश्वसृष्टिर्जायते । पाञ्चरात्र मतेन व्यूह-विभव-अर्थावतार-अन्तर्यामी भेदेन यत्वार अवताराः । वासुदेवात्संकर्षणः । संकर्षणात्प्रद्युम्नः । प्रद्युम्नात् अनिरुद्ध षति यत्वारो व्यूहाः । भागवतेऽपि व्यूहा उक्ताः । यदुक्तम्-
नमस्ते वासुदेवाय नमः संकर्षणाय च ।

प्रद्युम्नायानिरुद्धाय सात्वतां पतये नमः ॥ (९) षति पाञ्चरात्रपरंपरा धार्मिकविकाशरूपेण प्रस्तुता सति वैष्णवपुराणेषु दरीदृश्यते । निष्कामकर्मणा भगवति भक्तिर्जायते । भक्त्या भगवच्छरणागतिरूपेण ब्रह्मभावापत्तिर्माक्षः । तदर्थं भगवदारधनं सर्वश्रेष्ठमिति निश्चप्रथमम् (१०) । प्रत्यपादि भगवता व्यासेन-
समाराध्यैव गोविन्दं गता मुक्तिं मर्षयः ।

तस्माद्भज लृषीकेशं कृष्णं देवकीनन्दनम् ॥

तद्ब्रह्म परमं प्रोक्तं तद्दाम परमं पदम् ।

तद् गत्वा कालविषयाद् विमुक्ता मोक्षमाश्रिताः ॥ (११) षति ।

मध्यमतम्-

आनन्दतीर्थनामा मध्वाचार्यो द्वैतादवस्य प्रधानः । तेन उपनिषदां ब्रह्मसूत्रस्य च आप्यायेन यन्मतं प्रतिष्ठापितं तदेव माध्यमतं माध्यदर्शनं माध्यवेदान्तो वा व्यवह्रियते । विष्णु श्चरः, लक्ष्मीः श्चरस्य शक्तिः, विष्णुः अप्राकृतेन नित्यदेवेन निरन्तरं युक्तः अनन्तकल्याणादिगुणैः सुसंपन्नः सर्वज्ञः सर्वकर्ता सर्वव्यापकः परमकृपालुश्च भवति । भक्तानामनुग्रहाय संसारत्राणाय च स मत्स्याधवतारान् गृह्णाति । ज्ञोः प्रकृतिश्च यत्वारो मुष्याः परस्परभिन्नाः पदार्थाः स्वीकृताः । तत्रये ज्ञोश्चरयोरशेषपार्थक्यं स्वीकृतम् । ज्ञो अज्ञः स्वकर्मानुरूपं संसारशरीलः सर्वदा परमेश्वराधीन उपासकः सेवको भक्तश्च । ब्रह्म उपास्यं सेव्यं पूजनीयं च । अनयोर्मध्ये अर्थक्यं नास्ति । तत्र

द्रव्यगुणकर्मसामान्यविशेषविशिष्टाशिशक्तिसाडयर्थाभावाः दशपदार्थाः स्वीकृतः । द्रव्याणि विंशतिसंख्यकानि । परमात्मा भगवान् विष्णुरेव । लक्ष्मीः भगवतः शक्तिः । ज्ञुवा अनुचरा अज्ञानदुःखदूषिताः । अतत्सर्व-
श्रीमन्मध्यमते हरिः परतरः सत्यं जगत्तत्त्वतो
भेदाः ज्ञुवगणाः उरेरनुचरा नीचोच्चभावं गताः ।
मुक्तिर्नैजसुभानुभूतिरभवात् भक्तिश्च तत्साधनं

अक्षाद्वित्रितयं प्रमाणमभिलाभायैकवेद्यो हरिः ॥ (१२) एति व्यासतीर्थेन मध्यमतं संकीर्तितम् । भगवतो विष्णोः
विग्रहे अन्तः प्रविश्य तदीयेन अप्राकृतेन देहेन आनन्दस्थानुभवो मुक्तिः । अेषा भगवत्सायुज्यरूपा सालोक्य-
सामीप्य- साद्रूप्यरूपेण कमेण लभ्या । सालोक्यादिकं य अर्थिरादिमार्गेण प्राप्तम्, स य प्राकृतदेहतो
ज्ञुवस्य उल्कान्त्या लभ्यः । उल्कान्तिश्च कर्मक्षयसाध्या । कर्मक्षयश्च भगवदनुग्रहेण प्राप्यः । स य
वेदविलितकर्मणामनुष्ठानेन भगवत्स्वरूपज्ञानेन य भगवद्भक्त्या साध्यः । (१३) एति ।
निम्भार्कमतम्-

कदाचिद् द्वैताद्वैतवादी निम्भार्कचार्यः । तत्रये ब्रह्म सगुणं निर्गुणं येत्यस्मिन्नर्थे द्वैताद्वैतवादः । ज्ञुवब्रह्मणो
भेदो अभावेद्ये वेत्यस्मिन्क्षेपे तु द्वैताद्वैतौ भेदाभावेवाद्यौ वा स्वीकृतौ । (१४) आत्मानात्मकभेदेन तत्त्वं द्विविधम्
। आत्मा ज्ञुवात्मपरमात्मभेदेन द्विविधौ । ज्ञुवो ज्ञानवान् ज्ञातृत्वादिधर्माधाररूपः । अणुः परतन्त्रः प्रतिशरीरं
भिन्नो बन्धमोक्षयुक्त एति वदन्ति । प्रकृतिपुरुषकालकर्मणाम् नियन्ता परंब्रह्म वासुदेवः श्रीकृष्णः । तस्य हरिरिति
नामान्तरं विद्यते । ज्ञुवेश्वरयोरेशाशिभावसम्बन्धः स्थिरीकृतः । प्रकृतिस्तत्कार्यदेहादिकमनात्मतत्त्वम् । तदुक्तम्-
ज्ञानस्वरूपं य उरेरधीनं शरीरसंयोगवियोगयोग्यम् ।

अणुं हि ज्ञुवं प्रतिदेहभिन्नं ज्ञातृत्ववन्तं यदनन्तमाहुः ॥ (१५) एति । मुक्तौ श्रीकृष्णपदसेवनं विना अन्यत् साधनं
नास्ति । “तस्मात् कृष्ण परो देवः तं ध्यायेत् । तं रसेत् तं भजेत् तं यजेत् ॐ तत्सदिति । ” (१६) राधा
श्रीकृष्णस्याह्लादिनी शक्तिः सर्वेश्वरी । राधाकृष्णयोर्मध्ये विम्बप्रतिविम्बभावः स्वीकृतः । तथा हि भागवते-

रेमे रमेशौ ब्रजसुन्दरिभिर्यथार्भकः स्वप्रतिविम्बविभ्रमः । (१७) एति । अपि यात्र-
कृत्वा तावन्तमात्मानं यावती गोपयोषितः ।

रेमे य भगवांस्ताभिरात्मारामोऽपि वीलया ॥ (१८) एति ज्ञुवस्य भगवद्भावापत्तिः मुक्तिः ।
भगवद्भावापत्तिर्नाम जगत्कर्तृत्वव्यतिरिक्तानां भगवतो धर्माणामवाप्तिः । अतत्सिद्धिः प्रेमापरपर्यायया
रागात्किञ्चया भगवतो भक्त्या संजायते । सा य भगवतः कृपया निष्कामकर्मपूर्विकाय शरणागत्या हि स्वयंसंपूर्णा
जायते ।

रामानुजमतम्-

विशिष्टाद्वैतवादी रामानुजाचार्यः श्रीवैष्णवसंप्रदायस्य प्राथम्येन प्रथितो मडान् दार्शनिको मनीषी । तेन
ब्रह्मसूत्रस्य उपनिषदां य विशिष्टाद्वैतपरं व्याख्यानमुपस्थाप्य विशिष्टाद्वैतदर्शनस्य मडती प्रयेष्टा प्रतिष्ठापिता
। विशिष्टं य विशिष्टं य विशिष्टे विशिष्टयोः स्थूलचिदचिद्विशिष्टब्रह्मणः सूक्ष्मचिद्विशिष्टब्रह्मणश्चाद्वैतं भेदभाव

अैश्यमिति विशिष्टाद्वैतम् । अत्र त्रयः पदार्था विवेचिताः सिद्धसिद्धेश्वरभेदात् । सिद्धत्र जुवात्मानो बलवः । अचित्तुजडरूपं जगत् । सकलकल्याणकरः करुणावरुणालयः सर्वज्ञः सर्वशक्तिमान् स्वयंप्रकाशः जगत्प्रभुः श्रीमन्नारायणोऽद्वितीयश्चेतनः साध्यः ईश्वरो जुवं जडं जगस्य व्याप्नोति । स य तयोः जुवजडयोरेतः स्थित्वा तयोर्नियामकत्वात् अन्तर्यामीति व्यपदिश्यते । जुवो जगस्य ईश्वरस्य देवो । ईश्वरः कदापि ताभ्यां शून्यो न भवति । यत्तुर्दशब्रह्माण्डा अनन्तजुवाश्च तच्छरीरम् । साध्यसिद्ध्यर्थं न ज्ञानं नापि ज्ञानकर्मसमुच्चयः किन्तु भक्तिरेव मान्या । रामानुजमते वैकुण्ठलोके भगवतः किंकररूपेण अवस्थानं कैवल्यम् । तत्प्राप्तिश्च ज्ञानकर्मभ्यां साध्यया भगवत्प्रपत्तिलक्षणया भक्त्या । भगवत्प्रपत्तिश्च भगवतः शरणागतः । वेदविहितकर्मणामनुष्ठानेन चित्ते निष्कलुषे सति ब्रह्माणो जिज्ञासा समुद्भेति । ततः गुरुप्रपत्तिः । गुरुपदेशेन य ज्ञानं प्रकाशते । ततः ज्ञानकर्मणोरुभयोः संपन्नत्वे भगवत्प्रपत्तिलक्षणा भक्तिर्जायते । भक्तिपूर्वचित्सकं जुवं भगवान् अनुगृह्णाति तद्गशाश्च जुवस्य भगवतोऽपरोक्षानुभवो जायते । ततः मुक्तिरिति ।

वल्लभमतम्-

पुष्टिमार्गप्रवर्तको वल्लभ अणुभाष्यकर्ता शुद्धद्वैतवादी । तन्मतानुसारं-” वेदाः श्रीकृष्णवाक्यानि व्याससूत्राणि चैव हि । समाधिभाषा व्यासस्य प्रमाणं तत् यतुष्टयम् ॥ ” (१८) इति कर्तृत्व भोक्तृत्वत्वात् भगवान् श्रीकृष्णः अेव परमात्मा ब्रह्म । शृंगाररसप्रधानस्वरूपः । जुव अणुः । ब्रह्माणोऽशः । जुवस्य भगवद्कर्माणां तिरोभाव अेव जुवभावः । जगद्विदं ततो भेदमापन्नं तस्यैव लीलामात्रं शाश्वतम् । साधनं ज्ञानभक्तिरूपमुक्तम् । श्रवणमननोपासनादिभिः पापक्षये सति भगवत्प्रेमोत्पत्तिस्ततो मुक्तिरित्युच्यते । भक्तिश्च द्विधा मर्यादाभक्तिः पुष्टिभक्तिश्च । मर्यादानाम शास्त्रवर्णिता पद्धतिः परमात्मनः यरणारविन्दमकरन्दमिलिन्दायमानत्वप्रधाना । पुष्टिभक्तिश्च सततं श्रीकृष्णमुपभयन्द्यकोरायमाणाता भगवत्प्रीतिरूपा भगवदनुग्रहसाध्या, प्रथमा भगवत्सायुज्यजननी द्वितीया य जुवे भगवदभेदानुभवाभिव्यञ्जनी उक्ता ।

चैतन्यमतम्-

असौ चैतन्यमहाप्रभुः भगवत अवतारभूत इति जुवगोस्वामिना भागवतसन्दर्भे उक्तम् । तद्यथा-
अन्तः कृष्णं बहिर्गौरं दर्शितांगादिवैभवम् ।

कलौ संकीर्तनादैः स्मः कृष्णचैतन्यमाश्रिताः ॥ (२०) इति । स्वरूपाद्यभिन्नत्वेन चिन्तयितुमशक्यत्वाद् भेदः, भिन्नत्वेन चिन्तयितुमशक्यत्वाद् अभेदश्च प्रतीयते । अनेन शक्तिशक्तिमतो भेदाभेदौ अंगीकृतौ । तौ य अचिन्त्यौ । (२१) चैतन्यमहाप्रभुणा न कोऽपि ग्रन्थः लिखितः । केवलं “शिक्षाष्टकं” रचितवानीति केचिद्दन्ति । यद्यपि चैतन्यसंप्रदायः माध्वमतस्य शाभाविशेषस्तथापि माध्वमत-चैतन्यमतयोः मडान् भेदः स्वीडियते । चैतन्यमतस्य प्रधानाचार्यः बलदेवविद्याभूषणः । तेन ब्रह्मसूत्रोपरि अचिन्त्यभेदाभेदमतीयं गोविन्दभाष्यं विलिखितम् । तत्रये ईश्वर-जुव-प्रकृति-काल-कर्माणि पञ्चतत्त्वानि श्रूयन्ते । ईश्वरो विभुचैतन्यम् नित्यज्ञानादिगुणकं श्रीकृष्ण अेव परमोत्तमं वस्तु । जुवात्मा अणुचैतन्यम् । ईश्वरवन्नित्यज्ञानादिगुणविशिष्टोऽस्मच्छब्दवाच्यः । विश्वं सत्यम् । जुवमात्रो हरेर्दासः । श्रीकृष्णस्य यरणालाभ अेव मुक्तिः । भक्तिरेव मुक्तिप्राप्तये यरमसाधनम् । यथोक्ताम्-

आराध्यो भगवान् प्रजेशतनयस्तद्धामवृन्दानं
रम्या काञ्चिदुपासना प्रजवधूर्गोषा या कल्पिता ।
शात्रं भागवतं प्रमाणममलं प्रेमा पुमर्थो मडान्

श्रीवैतन्यमहाप्रभोर्मतमिदं तत्रादरो नः परः ॥ (२२) एतन्त्र श्रीकृष्णसेवा अत्र मुक्तिरुक्ता । यद्यपि कृष्णसेवा
समयविशेषे संसारेऽपि कदाचित् केषाञ्चित् सम्भवति परं सा न मुक्तिः । किन्तु ब्रह्मात्मभावप्राप्तिपूर्विका
कृष्णसेवैव मुक्तिः ।

जगन्नाथदर्शनम्-

वैष्णवदर्शनेषु जगन्नाथदर्शनं स्वतन्त्रम् । तत्रये श्रीजगन्नाथ अत्र सर्ववैष्णवानामाधारपुरुषः । स
अत्र भुक्तिमुक्तिप्रदाता । परंब्रह्मस्वरूपः । सर्वदर्शनादर्शः भगवान् श्रीजगन्नाथ अत्र परमेश्वरः ।
यस्योक्तमभियुक्तैः-

“यद्ब्रह्मेति निनादितं हि परमाऽद्वैतप्रियैः शांकरैः
विष्णुर्वैष्णवशेभरैश्च भणितो माध्वैस्तथा भास्करैः ।
निम्बार्कैः भलु वल्लभैर्प्रजसुतो रामश्च रामानुजैः

सोऽयं दारुमयः सुगोपललितश्चैतन्यकान्तोऽवतु ॥ ” (२३) एतद् द्वैताद्वैतीनां सारभूतः सिद्धान्तः दारुब्रह्म
निश्चितः स य जगन्नाथ-बलभद्र-सुभद्रा-सुदर्शनभेदेन यतुर्धाविभक्तः । दारुविग्रहाणां निर्माणां भगवता
विष्णुना संपादितम् । उक्तं य-

निर्ववाळ स्वयं देवः कृमात्यञ्चदशे दिने । यतुर्मूर्तिः स भगवान् यथापूर्वं मयोदितः ॥ (२४) एतद्
लक्षशालग्रामशिलाभिः पूर्णं नानामण्डिमये कोटिसूर्यसमप्रभे दिव्यसिंहासने(२५) प्रणवात्मिके(२६) मुष्यरूपेण
यतुर्धार्मूर्तयः शोभन्ते । वस्तुतः श्रीजगन्नाथ बलभद्रः सुभद्रा सुदर्शनः भुदेवी श्रीदेवी माधवश्च अत्र सर्वे मिलित्वा
सप्तधा मूर्तयः भवन्ति । अत्रेषां ध्यानानि नीलाद्रिमण्डोदये उक्तानि(२७) । तथाहि-

नीलशुभ्रमूतसंकाशः पद्मपत्रायतेक्ष्णः ।
शोण्णधरधरः श्रीमान् भक्तानामभयंकरः ॥

बलभद्रस्तथा सप्तक्ष्णविकटमस्तकः ।
कुन्देन्दुशोभधवलः प्रकाशोम्बुजलोचनः ॥

गुह्यपादकराभोजः समुत्तलितसद्भुजः ।
भक्तानामवनायैव तथा भद्रापि भद्रदा ॥

अधिलम्बितलस्ताञ्ज कुंकुमाभा शुभानना ।
सुदर्शनः स्तम्भरूपी बभूव विजितेन्द्रियः ॥

प्रभोः स्वरूपमभजन्माधवो ह्रस्वरूपकः ।

लक्ष्मीश्चतुर्भुजा विप्रा वराभयधरा तदा ॥

तथैव साञ्जयुगलं धारयन्ती स्मितानना ।

यतुर्गजकरोत्क्षिप्तसुवर्णकलसाकृतैः ॥

कृताभिषेका कमला कमलासनसंस्थिता ।

पद्मासनागता देवी विश्वधात्री तथा द्विजाः ॥

ज्ञानमुद्गां करे दक्षे वामे य चारुपंकजम् ।

धारयन्ती धरादेवी प्रकाशा धवलाकृतिः ॥ ४८ ॥

केवलं जगन्नाथमूर्तिस्वरूपं तु श्रीजगन्नाथदर्शने-

गोलाकाराक्षयुक्ता निम्बिलमणिमयी डेमभूषांगशोभा

श्यामा कामाभिरामा स्वजनसङ्घता प्रेमधारावहन्ती ।

या सा संसारसारा श्रितजनविषया ब्रह्मरूपा प्रसन्ना

पायात्संभ्रान्तनीलायलभुवनसुभा स्रग्धरा दारुमूर्तिः ॥ (२८) ॥ इति । त्रिमूर्तिस्वरूपं तत्र-

स्वस्त्रा रामगदाग्रजेन समलंकाराय दार्वात्मने

भेदाभेदविधूतभोगपतये शृंगाररगात्मने ।

नीलाद्रौ मणिमण्डपे प्रियपुरी-श्रीमन्दिरस्वामिने

तस्मै प्राञ्जलिरस्मि कृष्णनिधये राधाप्रियजनये ॥ (२९) ॥ इति

असौ भूलनारायणः । स अथ शैवानां प्रियः शिवः । गाणपत्यानां गणपतिः । सौराणां सूर्य इति निश्चितः

। पञ्चविंशतितत्त्वानि जगन्नाथविग्रहे सम्मिलितानि भवन्ति । अष्टांगयोगसारो जगन्नाथः । न द्रव्याद्यः

सप्तपदार्था मोक्षप्रदायिकाः । नापि मोक्षे षोडशपदार्थज्ञानस्य काश्चिदावश्यकता विद्यते । मायावादिमतं कुलकवद्

उभयम् । पाञ्चरात्रव्युदातीतः परमेश्वरो मडाकारुणिको दारुदेवः सर्वतन्त्रलक्ष्यः । उक्तं यात्र श्रीजगन्नाथदर्शने -

व्यूडातीतसमस्तदृश्यपटलं तदारुदेवाश्रितः

सूक्ष्मस्थूलयतुष्टयैर्विलसितो वेदान्तसारोपमः ।

नित्यं तत्त्वमसि प्रधानपुरुषो मायामयो निर्जर

आस्ते मिष्टमडाप्रसादजनकः कैवल्यदाता हरिः ॥ (३०) ॥ निःश्रेयशब्दसार्थकत्वं परमार्थतत्त्वं य वासुदेवाप्यं

जगन्नाथशब्दगोचरीभूतम् । तत्तु साध्यतत्त्वमिति प्रवाच्य भक्तिसाधनेन तस्य साक्षात्कारः सम्भव इति

परमपुरुषार्थो निगदितः ।

उपसंहारः

मुक्तिर्भगवद्दर्शनीकाररूपा । भक्तद्वारा भगवतो वशीकरणमेव मुक्तिरिति भक्ता मन्यन्ते । सा तु वस्तुतः

मुक्तेरपि अलीयसी । पञ्चसप्त- अन्धुमहान्ति- सालवेग- दासिआ वाउरि- अवलरामदासाद्यः अत्र केचन भक्ता

उदाहरणरूपेण प्रस्तूयन्ते । तथाहि-

अस्पृश्य प्रियसालवेगलृद्ये श्रीदासिआमानसे
प्रेमशा बन्धुमडान्ति भक्तिरले यिरं कदा राजते ।
संसारं बलरामदासनिलये भक्ताश्रये प्रायशः

सोऽयं श्रीपुरुषोत्तमो विजयते ब्रह्माण्डनाथेश्वरः ॥ (३१) एतत्र भक्तवाञ्छाकल्पद्रुमो जगन्नाथः सर्वेश्वरः
सिद्धान्तितः । अस्य दारुब्रह्मणो मडाप्रसादभोजनेन भक्त्या य वैवल्यप्राप्तिर्जायतेति मडती श्रुतिः ।
अलमतिविस्तरेण ।

टिप्पणी (footnotes)

- (१) अष्टाध्यायी सूत्रपाथ -१/३/११५
- (२) अष्टाध्यायी सूत्रपाथ -३/३/११७
- (३) अष्टाध्यायी सूत्रपाथ -७/१/१
- (४) अष्टाध्यायी सूत्रपाथ -१/२/४६
- (५) अष्टाध्यायी सूत्रपाथ -७/१/२४
- (६) बृहदारण्यक उपनिषत् -२/४/५
- (७) निर्णयसिन्धु
- (८) अडिर्बुद्ध्य संछिता-३/२१
- (९) भागवते-१०/४०/२१
- (१०) भक्तियन्द्रिका पृ-२१
- (११) मडाभारते शान्तिपर्वे-२०६/१४
- (१२) सामान्यदर्शनम् पृ-
- (१३) भा०@६०@कै०@अ०@ पृ- १२४
- (१४) सर्वदर्शनकौमुदी पृ-२०३
- (१५) दशश्लोकी-१
- (१६) दशश्लोकीटीका पृ-३६
- (१७) भा०@ग०@-१०/३३/३७
- (१८) तत्र-१०/३३/२०
- (१९) वै०@सं०@ सा०@सि०@- पृ-११५
- (२०) भागवतसन्दर्भे -१२/३२
- (२१) भागवतसन्दर्भे
- (२२) वै०@सं०@ सि०@ पृ-४४३
- (२३) श्रीजगन्नाथदर्शनम् श्लोक-१
- (२४) स्कन्दपुराण- १६/७

- (२५) मडापुरुषविद्या - ३/१०१
 (२६) मडापुरुषविद्या - ४/४४
 (२७) नीलाद्रिमण्डयः -४/१०/-१७
 (२८) श्रीजगन्नाथदर्शनम् - १२७
 (२९) श्रीजगन्नाथदर्शनम् - १२६
 (३०) श्रीजगन्नाथदर्शनम् - २४
 (३१) श्रीजगन्नाथदर्शनम् - १७५

सहायकग्रन्थाः

१. अष्टाध्यायी सूत्रार्थाथ
२. निर्णयसिन्धुः
३. अडिर्भुङ्ग्यसंछिता
४. श्रीमद्भागवतम्
५. भक्तिचन्द्रिका
६. भक्तिरत्नावली
७. मडाभारतम्
८. सामान्यदर्शनम्
९. भारतीयदर्शन
१०. सर्वदर्शनकौमुदी
११. दशश्लोकी
१२. वैष्णवमताञ्जलभारकरः
१३. भागवतसन्दर्भः
१४. भारतीयदर्शनोका शास्त्रार्थपद्धति
१५. सांख्यकारिका
१६. वेदान्तसारः
१७. तर्कभाषा
१८. न्यायसिद्धान्तमुक्तावली
१९. सर्वदर्शनसंग्रहः
२०. षड्दर्शनसमुच्चयः
२१. भृङ्गद्वारण्यक उपनिषत्
२२. श्रीजगन्नाथदर्शनम्
२३. श्रीक्षेत्रसुधानिधिः

र४. नीलाद्रिमखोदयः
र५. मडलपुरुषविधा
र६. श्रीमद्भगवद्गीता

— लेखकः - नन्दप्रदीपकुमारः

Written by Dr. Pradipta Kumar Nanda, Kendrapara, Orisa pknanda65 at gmail.com

—
Vaishnavadarshanam A Brief Study of Vaishnava Doctrine
pdf was typeset on November 5, 2022

—
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

